

Горски заекъ.

Единъ горски заекъ никакъ не билъ слизалъ въ полето. Додъбело му да живѣе все въ гората, та си рекълъ: „Какъвъ е тоя животъ? Кой отдѣ дойде все мене гони, все подиръ мене вика. Всѣки день бѣгамъ прѣдъ кучета по урви и сипеи. Шумка да шумне, листъ да трепне, птичка да прѣхвъркне, азъ се разтрепервамъ отъ страхъ. Ще ида да живѣя на широко“.

Тръгналъ и отишълъ въ полето. Тамъ срѣцналъ единъ заекъ и го попиталъ:

— Откъдѣ си, побратиме?

— Отъ полето съмъ. А ти отдѣ си?

— Отъ гората.

— Какъ поминувате въ гората? Какъ се храните?

— Много, много лошо: ядемъ листа, гриземъ корени и кори, пасемъ трѣва. А вие съ що се храните?

— А... отговорилъ полскиятъ заекъ, ние тукъ ядемъ по градинитѣ зеле, цвѣкло, бобъ, грахъ, леща, изъ полето пасемъ жито, царевичи, ечемикъ, о-